

serne er lidt for smaa eller, som nogle mener, er tilstrækkelig høje — det kan under næsten alle Forhold gøres til Genstand for Diskussion —, er een Ting sikker, idet det kan statistisk paavises, at i 1913 var den gennemsnitlige Alderdomsunderstøttelse for hele Landet ca. 160 Kr., og i 1916—17 var den steget til saadant noget som 228 Kr. Der er her endvidere et ganske bestemt Forhold, som man maaske fra nogle Sider ikke er tilstrækkelig klar over; nemlig at Bestemmelsen i Dyrtidsloven om, at der ogsaa maa ydes alderdomsunderstøttede Dyrtidstillæg, der saa beregnes som almindelig Dyrtidshjælp, medfører, at de overflyttes fra den almindelige Konto for alderdomsunderstøttede til Kontoen for Dyrtidshjælp, saaledes at man ikke for Tiden statistisk kan paavise, hvor stor den gennemsnitlige Understøttelse er. Jeg skal i denne Forbindelse gøre den Indrømmelse, at det kunde godt tænkes, at Alderdomsunderstøttelsesloven kan ændres i en saadan Retning, at det bliver mere betryggende for de gamle, og i saa Fald synes jeg, det var godt at faa en saadan Ændring gennemført. Hvis man f. Eks. gik den Vej at indføre faste Minimaltakster i Forening med faste Maksimaltakster, kunde der maaske paa adskillige Omraader være vundet en Del derved, og derfor kunde jeg godt tænke mig, at man ved en kommende Revision af Alderdomsunderstøttelsesloven kunde tage de Spørgsmaal op til Overvejelse og se, om der kunde gennemføres Ændringer i en god Retning.

Naar saa det ærede Medlem fortsatte med at sige, at særlig de smaa Understøttelser i Landkommunerne under disse Forhold var aldeles uforsvarlige, vil jeg sige, at det tror jeg er fuldstændig forkert. Der er nemlig sikkert ingen af vore sociale Love, som særlig ude i Landkommunerne er blevet modtaget med en saadan Velvillie og Forstaaelse som netop Alderdomsunderstøttelsesloven. Og een Ting til maa man huske paa, naar man vil dømme i det Spørgsmaal, og det er, hvad f. Eks. ogsaa er erkendt fra Socialdemokratiets Side, at hvor der i vor almindelige Understøttelseslovgivning er fastsat faste Takster for Understøttelsen, har man fundet det rigtigt at gøre disse Takster højere for Købstæderne end for Landet og igen højere for København end for Købstæderne. Det er nemlig — hvad jeg tror, det ærede Medlem vil give mig Ret i — i Almindelighed billigere at leve ude paa Landet end i Byerne. Der er desuden et andet Forhold, som gør sig gældende, og det er det, at ad-

skillige Procent af de alderdomsunderstøttede ude paa Landet selv ejer deres Hus. Disse to Forhold spiller en stor økonomisk Rolle, og derfor tror jeg ikke, det ærede Medlem har Ret i den Paastand, at der ude i Landkommunerne udvises en uforsvarlig Karrighed; ogsaa ude i Landkommunerne har vi Villighed til og Forstaaelse af, at det er rigtigt, at de gamle og veltjente Samfundsmedlemmer faar en rimelig Understøttelse, saa at de kan leve og leve sorgløst.

Dernæst er der et andet Spørgsmaal, jeg skal tillade mig at henlede den højtærede Indenrigsministers, og jeg skulde maaske tilføje: Ernæringsmyndighedernes Opmærksomhed paa. Det er sikkert alle ærede Medlemmer bekendt — og der er ingen Tvivl om, at det forholder sig saaledes —, at der i Aar er tilsaaet betydelig mindre Arealer med Vintersæd end nogen Sinde tidligere, ganske simpelt som Følge af de vanskelige Vejforhold og Jordbundens deraf følgende lidet egnede Tilstand. Imidlertid kan der ogsaa i November Maaned udmærket godt saas Rug, særlig i Vestjylland og Midtjylland, men Følgen bliver ganske vist, at den Rug, som saas saasent, giver et betydelig mindre Udbytte. Nu mener jeg, det vilde være i Samfundets Interesse, om der kunde sørges for, at vi fik tilsaaet saa store Arealer som paa nogen Maade muligt. Jeg skal ganske vist indrømme, at den Mulighed er til Stede — og vi haaber jo alle, den vil blive til Virkelighed —, at vi i den nærmeste Tid kommer til at staa overfor andre Ernæringsforhold end i de senere Aar. Men jeg synes alligevel, det vilde være uforsigtigt ikke at tage i Betragtning, at vi ogsaa i det kommende Aar kan blive henvist til at forsyne os selv; og derfor synes jeg ikke, der var noget urigtigt eller uberettiget i, at der f. Eks. blev givet en Præmie, som kunde bidrage til, at Vintersædarealerne virkelig blev tilsaaet nu i November Maaned. Vi har jo noget tilsvarende i Præmierne for Dyrkning af Kartofler, og jeg kunde godt tænke mig, at det ikke var umuligt at finde en praktisk Form, hvorunder det offentlige paaskønnede, at der blev gjort Anstrengelser i den Retning.

Endnu en Bemærkning skal jeg tillade mig at gøre til den højtærede Indenrigsminister. Da vi for nylig behandlede Forslag til Lov om en Højestepris for levende Kreaturer, udtalte den højtærede Minister, at det er rigtigt, at en Maksimalpris paa Raaproduktet maa ledsages af en Maksimalpris paa det færdige Produkt. Ogsaa jeg synes, det er fuldstændig rigtigt — og det maa selv-